

Arrest

nr. 92 065 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 juli 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. JACOBS *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 24 juli 2012 tweede asielaanvraag in. Op 30 juli 2012 weigert de Dienst Vreemdelingenzaken die asielaanvraag in overweging te nemen, onder de bijlage 13^{quater}. Dat is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat de betrokkene op 15 september 2008 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 15 september 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 december 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 april 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 24 juli 2012 een tweede asielaanvraag

indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort en drie geboorteaktes van haar kinderen geboren in Rusland naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene twee geboorteaktes van kinderen geboren in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze enkel zijn wat ze zijn, aktes dat de betrokkene in België beviel van twee kinderen, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een huwelijksakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van een organisatie naar voren brengt waar de vader van de betrokkene zich aangeboden zou hebben en die de problemen van de betrokkene zouden bevestigen waarbij opgemerkt moet worden dat een attest van een organisatie geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat dit blijkt uit de verklaring van de betrokkene dat het haar vader was die de organisatie contacteerde, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene ingaat op nog een reden die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze motieven reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat ze documenten om dit aan te tonen, het hierboven reeds besproken attest van de organisatie, de geboorteakte van een neef door wie ze problemen zou hebben, het binnenlands paspoort van de moeder en de vader van deze neef en het binnenlands paspoort van haar vader, dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert drie middelen aan die luiden als volgt:

“II. SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu. In casu is dit niet gebeurd. Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster “geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”. Dat integendeel de vorige asielaanvraag van verzoekster werd beëindigd met beslissing van uw zetel dd. 09 april 2009. Dat verzoekster volgende zaken heeft ingeroepen daterend van na deze datum: Inzake verklaring MEMORIAL. Dat naast andere documenten door verzoekster een attestatie wordt voorgelegd van MEMORIAL uit Nazran, opgemaakt na verklaringen van haar vader T. S, en na verificatie, verzoekster en haar gezin in het verleden hulp hadden verstrekt aan illegale groepen, en dat in dit verband er nog een huiszoeking plaatsgevonden had bij haar ouders op 22 maart 2012 en waarbij haar vader naar het politiebureau werd gebracht en geslagen. Dat verder ook nog bijkomende zaken geconfirmeerd werden zoals daar zijn het feit van de moord op V. A, ook gekend als A. in 2005 in de regio Khasav-Yurt die dichte familie is van verzoekster. Dat verder werd bevestigd dat zijn kameraad M. B. door de politie werd aangehouden en veroordeeld tot een lange gevangenisstraf. Dat besloten wordt door de mensenrechtenorganisatie MEMORIAAL uit Nazran dat een terugkeer van verzoekster en haar gezin naar haar land van herkomst catastrofaal zou zijn. Dat deze verklaring niet zomaar aan de kant kan worden geschoven. Dat verzoekster zich in dit verband beroept op de eigen argumentatie van het Commissariaat-Generaal voor vluchtelingen en staatlozen in andere zaken luidend als volgt: Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat Memorial zeer grondig te werk gaat bij hun rapportering en bovendien beschouwd wordt als één van de meest vooraanstaande, zo niet de belangrijkste, mensen -rechtenorganisaties in de Noordelijke Kaukasus, die

een zeer goede reputatie geniet. Gelet op deze informatie kunnen dergelijke blote beweringen als zou de informatie van Memorial fout zijn dan ook geenszins volstaan om de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen. Op basis van eenzelfde informatie en argumentatie kan er niet volstaan worden met de blote bewering dat een attest van de Mensenrechtenorganisatie MEMORIAL geen officieel door de autoriteit opgesteld document vervangt, het een gesolliciteerd karakter heeft, en dat een dergelijk document reeds in het kader van de eerste asielaanvraag kon voorgelegd worden. Dat deze argumentatie onzinnig is in die zin dat gevraagd wordt een document voor te leggen van de overheid, terwijl het juist deze overheid is die verzoekster en haar gezin vervolgt, en er toch niet kan gevraagd worden dat verzoekster en haar gezin of hun familieleden in contact zouden treden om een bewijs van hun vervolging te bekomen. Dat in de mate dat beweerd wordt dat de verklaring aangevraagd is, dit correct is, doch dit niet betekent dat hier sprake is van een onjuiste inhoud, aangezien door het Commissariaat terecht gewezen werd in andere zaken op de goede reputatie van de mensenrechtenorganisatie en het grondig onderzoek dat steeds gebeurt. Dat anders redeneren zou inhouden dat telkens het Commissariaat een verklaring opvraagt, deze niet kan aangewend worden omdat zij "gesolliciteerd" zou zijn en op aanvraag kan zijn geschreven. Dat verder dient vastgesteld dat in deze verklaring MEMORIAL sprake is van een huiszoeking van maart 2012 zodat onmogelijk dit document reeds eerder kon voorgelegd zijn in het kader van de eerdere asielaanvraag, aangezien deze reeds jaren was afgesloten.

Inzake documenten andere familieleden.

Dat verzoekster anderzijds tal van identiteitsdocumenten heeft voorgelegd van familieleden die problemen hebben gehad in hun land van herkomst en om deze reden zijn moeten vluchten. Dat door verzoekster werd aangekondigd dat er nog bijkomende documenten zouden voorgelegd worden. Dat midden in de verklaringen van verzoekster en de uiteenzettingen die zij verschaftte eensklaps de persoon die de asielaanvraag behandelde, haar computer afsloot en stelde dat verzoekster al genoeg had gepraat. Dat hierdoor verzoekster tal van documenten niet heeft kunnen voorleggen door de onmiddellijke afsluiting van haar aanvraag. Dat bovendien niet werd geluisterd naar de argumenten van verzoekster terzake de toestand van haar familieleden, zo ondermeer haar neef A.T, en tevens A. T, die dezelfde problemen kenden als verzoekster en haar gezin in het land van herkomst. Dat verzoekster een aantal documenten reeds heeft voorgelegd om haar familieband aan te tonen met deze personen. Dat bovendien thans bijkomend ook de identiteitskaart op naam van de neef A. T. wordt voorgelegd, waaruit blijkt dat deze ondertussen de Franse nationaliteit bekwaam, en tevens de verblijfstitel van neef Albert TIMAEV. Dat tenslotte bijkomend ook de verblijfstitel wordt voorgelegd van M. T, die net als verzoekster uit Khasav-Yurt afkomstig is en om net dezelfde redenen als deze aangehaald door verzoekster in Frankrijk wél erkend is geworden als politiek vluchteling. Dat verzoekster verder kopie van het arrest van het Cour nationale du Droit D'Asile dd. 23.12.2010 voorlegt waaruit de erkenning van M. T, zus van verzoekster, als politiek vluchteling blijkt. Dat dit arrest en dus erkenning als politiek vluchteling van de zus van verzoekster op basis van dezelfde problemen als deze van verzoekster, dateert van na de eerste asielprocedure van verzoekster, en wel degelijk een nieuw element uitmaakt. Dat verzoekster de vraag heeft aan verwerende partij om het volledig dossier van M. T. op te vragen bij de Franse overheid, en meer in het bijzonder haar verklaringen, waaruit zal blijken dat zij dezelfde problemen als verzoekster heeft ondervonden en deze wel degelijk waarachtig zijn. Dat door dit document en dit dossier kan aangetoond worden dat de eerdere asielaanvraag van verzoekster ten onrechte is afgewezen geworden; Dat deze documenten wel degelijk een nieuw licht werpen op de zaak en als nieuwe elementen te zijn weerhouden. Dat verzoekster en haar gezin bijgevolg onmogelijk nog kunnen terugkeren naar hun geboorteland aangezien zij onmiddellijk zullen gearresteerd worden. Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar kan oordelen dat er, wat verzoekster betreft, "geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.". Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 en 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat eigenlijk enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat de nieuwe naar voorgebrachte gegevens geen onderzoek ten gronde zouden verantwoorden. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig grondig onderzoek als er ernstige nieuwe elementen worden naar voorgebracht. Dit geldt des te meer gezien het feit dat verzoekster tal van bijkomende stukken voorlegt, dewelke dateren van na de afsluiting van de vorige asielaanvraag.

SCHENDING ART. 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET. SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL. De
asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de
zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de

subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. Telkens er een asielaanvraag ingediend wordt, dient telkens ook geoordeeld te worden of al dan niet een beroep kan gedaan worden op de subsidiare beschermingsstatus. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiare beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Ingoetsetië, om tot de toekenning over te gaan van de subsidiare beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die om subsidiare bescherming zoekt is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat zij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Bijgevolg, zelfs indien de asielaanvraag niet zou dienen te worden onderzocht, dan nog kwam verzoekster in aanmerking voor subsidiare bescherming. Door bovendien zomaar zonder enig onderzoek de aanvraag van verzoekster te gaan afwijzen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad aangezien door verzoekster thans nooit in een uitgebreid interview haar argumentatie kan naar vorenbrengen.

SCHENDING ART. 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL SCHENDING ART 3 iuncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiare bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM iuncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput.

In dit geval wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht. De tweede asielaanvraag wordt niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, zal worden onderworpen door Het CGVS.

Verzoekster betoogt dat het document van Memorial wel een nieuw element is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Daarnaast werpt zij op dat haar niet de tijd zou geboden zijn om alle documenten voor te leggen die zij wou aanbrengen. Bovendien meent zij dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus diende onderzocht te worden. Artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn omwille van de algemene situatie in Dagestan die niet onderzocht werd.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze genomen werd. Immers, verzoekster beperkt zich tot een herhaling van haar verklaringen bij haar tweede asielaanvraag en het voorleggen van documenten die zij reeds voorlegde bij de vorige aanvraag, doch lijkt hierbij voorbij te gaan aan de motivering zoals blijkt uit de beslissing. De beweringen van verzoekster doen geen afbreuk aan de vaststelling dat het document een gesolliciteerd karakter heeft en geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt. De eventuele goede reputatie van de organisatie in kwestie doet hier evenmin afbreuk aan. Daarnaast is het onwaarschijnlijk dat verzoekster niet de kans zou gekregen hebben om alle documenten die zij wou voorleggen aan te brengen. Verzoekster beperkt zich tot het stellen van loutere beweringen.

Verzoekster betoogt dat zij reeds tal van documenten voorlegde om de familieband met bepaalde personen aan te tonen. In ieder geval kan geen rekening worden gehouden met de documenten die verzoekster niet voorlegde voor het nemen van de bestreden beslissing, daar de Raad slechts kan oordelen betreffende de wettigheid van de bestreden beslissing op het moment van het nemen van deze beslissing. Bovendien is het onduidelijk waarom deze documenten enige invloed zouden hebben op de tweede asielaanvraag van verzoekster.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, blijkt dat het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de asielaanvraag van verzoekster reeds onderzocht heeft in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en derhalve tevens in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet

concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC